

Η μετάνοια της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας και η δική μας

[/ Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Ορθόδοξη πίστη](#)

Ο βίος της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας θα παραμένει σ' όλους τις εποχές η προκλητική πρόσκληση για ουσιαστική μετάνοια. Κυρίως για όσους αισθανόμαστε αυτάρκεις με το να εξομολογούμαστε, να προσευχόμαστε και να εκκλησιαζόμαστε.

Η μετάνοια, όπως φαίνεται από το βίο της αγίας, ήταν αποτέλεσμα μιάς «απόρριψης» του Θεού της παρουσίας της στο ναό. Όταν όλοι μπορούσαν να εισέλθουν για να προσκυνήσουν τον Τίμιο Σταυρό, εκείνη ένωθε μια δύναμη να την σπρώχνει προς τα έξω. Σ' αυτή τη στιγμή, «εις εαυτόν ελθούσα», είδε το εσωτερικό της σκοτάδι, το μέσα της κόσμο που δεν είχε καμία σχέση με το Σταυρό του Χριστού.

Η αγάπη του Θεού, που εκφραζόταν με τη θυσία του Σταυρού του Υιού Του, συγκλόνισε την ύπαρξή της, ταπεινώθηκε και μετανόησε. Αποφασισμένη ν'

απομακρυνθεί τροπικά και σωματικά από την πορνεία του σώματος, αναχωρεί για την έρημο πέραν του Ιορδάνη. Για 17 χρόνια πάλευε με τους λογισμούς και τις επιθυμίες της πορνείας, στηριγμένη στην υπόσχεση για νέα ζωή. Ασφαλώς η χάρη του Θεού τη δυνάμωνε και τη χαρίτωνε, ώστε να μπορέσει να αντέξει το σκληρό αγώνα των παθών, της φύσης, του νεαρού της ηλικίας.

Διαβάζοντας κανείς το βίο της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας, που έγραψε ο άγιος Σωφρόνιος, Πατριάρχης Ιεροσολύμων, διερωτάται αν μπορεί να έχει ο σημερινός άνθρωπος τέτοιον πόθο μετανοίας και τέτοιον τρόπο μετανοίας. Αν το δεύτερο είναι αδύνατο, ένεκα του σύγχρονου τρόπου ζωής που κάνει το σώμα μας αδύνατο για να μπορέσει να ασκηθεί στην έρημο, το πρώτο μπορεί να το έχει.

Η δεδομένη πνευματική μας νωθρότητα, η σιγουριά της χριστιανικής μας ζωής και η εξάντληση της μετάνοιας στη μεταμέλεια για το κακό παρελθόν και στην τυπική εξομολόγηση, δεν αφήνουν περιθώρια για ουσιαστική μετάνοια όπως της οσίας Μαρίας της Αιγυπτίας. Η απουσία του πόθου και της επιθυμίας για βίωση της εν Χριστώ ζωής νεκρώνει τις τολμηρές αλλαγές και ζωντανεύει τη νωθρότητα και πεζότητα στην πνευματική ζωή που νεκρώνει τα πνευματικά αισθητήρια.

Έτσι, περνώντας τα χρόνια φθειρόμαστε, χάνουμε τις μεγάλες χαρές και τη μεγάλη ελευθερία, στερούμαστε τα ουράνια χαρίσματα. Η μετάνοια, ως σταθερή επιθυμία και προσπάθεια για να μεταβούμε από τη δική μας αμαρτωλή ζωή στην αγιασμένη ζωή του Θεού, θα ζωντανέψει την ύπαρξή μας και θα φέρει μεγάλη εσωτερική αναστάσιμη χαρά. Οι όποιες πτώσεις και χαλαρώσεις, που συνεπάγεται κάθε ανθρώπινη προσπάθεια, δεν καθορίζουν την πορεία της μετάνοιας αλλά την ενεργοποιούν εφόσον υπάρχει ο στόχος.

Αν οι άγιοι Πατέρες όρισαν, εκτός από την 1^η Απριλίου, να γιορτάζουμε την οσία Μαρία την Αιγυπτία και την Ε΄ Κυριακή των νηστειών, ασφαλώς δεν είναι για να μας καλέσουν να μιμηθούμε τον τρόπο ζωής της στην έρημο, αλλά για να ευαισθητοποιηθούμε στην αληθινή μετάνοια που σηματοδοτεί την ουσία της πνευματικής ζωής. Μια μετάνοια που φαίνεται στον αγώνα, στον πόνο και στον κόπο για να ζήσουμε τη ζωή του Θεού. Κι αυτό, για να πάρει νόημα και χαρά η ζωή μας, καθώς θα γευόμαστε, όπως οι άγιοι, τη χάρη και τις δωρεές του Θεού, που τις χαρίζει σ' όσους αληθινά μετανοούν, ως «Θεός των μετανοούντων».

π. Ανδρέα Αγαθοκλέους

Πηγή: isagiastriados.com